

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστερὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ἰανουαρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 4

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Ἀπὸ τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιίας, ὁ Ἐκτωρ ὠδηγήθη εἰς μίαν ἄλλην ὁδόν, ἣ ὅποια ἐτελείονεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Γρέδης.

Ὁ νεανίσκος ἡσθάνθη κάποιαν ἀνησυχίαν, βλέπων ὅτι διηυθύνοντο πρὸς τὸν ἀπαίσιον ἐκείνον τόπον, ὅπου συνήθως ἀπεκεφάλιζαν τοὺς κακούργους. Ἀλλὰ ταχέως συνήλθεν, ὅταν οἱ ὁδηγοὶ του, χωρὶς διόλου νὰ σταματήσουν εἰς τὴν τρομερὰν Πλατεῖαν, εἰσῆλθον ἐκείθεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Τέρμπλου. Μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν εἰς τὴν ἐσχατιὰν οἱ τέσσαρες ἀμαυροὶ πύργοι τῆς παλαιᾶς ἐκείνης φυλακῆς, εἰς τὴν ὅποιαν πρὸ τινων ἀκόμῃ ἐτῶν εἶχεν ἐγκαθαιρεθῇ καὶ εἰς βασιλεὺς, ὁ ἀτυχὴς Λουδοβίκος ΙΣ' μὲ ὅλην τὴν οἰκογένειαν . . .

—Ὅχι δά! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἐκτωρ· τὰ πράγματα δὲν πηγαίνουν καλὰ... Τί ἔκαμα πάλι γιὰ νὰ με βάλουν ἐστὶ φυλακὴ—καὶ ἐστὶ Τέρμπλο μάλιστα; ! Κ' ἐγὼ ἔλεγα πῶς δὲν φυλακίζουν ἐδῶ παρὰ τοὺς κακούργους, τοὺς δολοφόνους καὶ καμμιά φορὰ... τοὺς βασιλεῖς. Δόξα σοι ὁ Θεὸς, δὲν εἶμαι οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο, οὔτε κλέπτης ἄλλο τόσο! Ὁ κύρ-Αὐτοκράτορας ἤμπορούσε νὰ κρατήσῃ τὸ ναπολεόνι του, ἂν ἦταν ἐξ αἰτίας τοῦ νὰ με πάρουν γιὰ κλέπτη καὶ νὰ με βάλουν ἐστὶ φρέσκο!

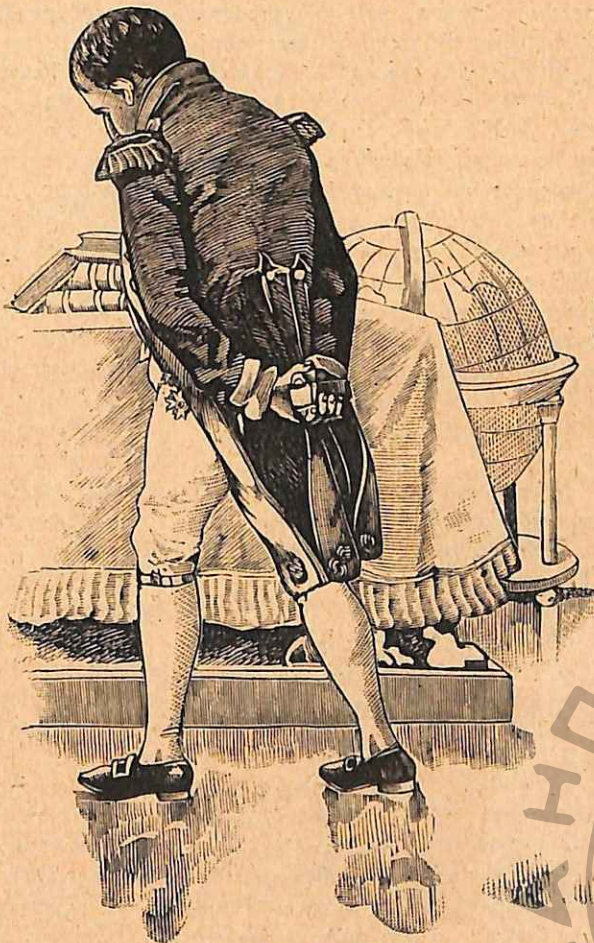
Ἐν ᾧ συνωμίζει οὕτω μὲ τὸν ἑαυτὸν του, ἡ μικρὰ συνοδεία διήνυε τὴν ἀπόστασιν, ἣ ὅποια τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ κατηφές οἰκοδόμημα. Ἐκεῖ διηυθύνοντο τῷ ὄντι, καὶ ὁ Ἐκτωρ

ἡσθάνθη ἀνατριχίλαν εἰς ὅλον του τὸ σῶμα, καθὼς διήρχετο τὴν κινήτην γέφυραν, ἣ ὅποια, καταβιβασθεῖσα διὰ νὰ διέλθουν, ἀνεβιάσθη πάλιν εὐθὺς ὡς εὐρέθησαν ὑπὸ τὴν θολωτὴν πύλῃν τῆς εἰρκτῆς.

Τοὺς εἰσῆγαγον ἀμέσως εἰς μίαν αἴθουσαν ὁμοίως θολωτὴν, ὅπου εὐρίσκοντο πέντε-ἕξ ἄνθρωποι, οἱ μὲν μὲ στολὴν οἱ δὲ μὲ πολιτικὰ. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἐφαίνοντο ἐκ τῆς ἐνδυμασίας των ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ.

Τότε μόνον ὁ Ἐκτωρ ἐμάντευσε τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὅποιαν τὸν ἔφερον ἐκεῖ, ἀναγνώρισας τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀκούσῃ τὴν συνδιάλεξιν καὶ ἀποκαλύψῃ τὴν συνωμοσίαν εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ πολίτου Πομπόνη.

Τὸ παιδίον μόλις ἦλθεν εἰς ἀντιπαράστασιν, τοὺς ἀνεγνώρισεν, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου διασταγμοῦ. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς λησμονήσῃ. ἐνεθυμεῖτο καὶ τὸν παραμικρότερον λόγον των καὶ τὸ παραμικρότερον κίνημά των. Ἀλλως τε ἡ μαρτυρία του δὲν ἦτο καὶ τόσο ἀπαραίτητος, διότι τοὺς εἶχον καταλάβῃ τόσο ἐπιτηδεῖως, μὲ τὰ θυλάκια πλήρη χρυσοῦ καὶ μὲ τὰς ὁδηγίας τρόπον τινὰ ἐναύλους ἀκόμῃ,

«Τὸ ξίφος τοῦ Ναπολέοντος, τὸ ἑνδοξὸν ξίφος τοῦ Μιχρέγκου καὶ τῆς Ἀουστερίας, ἐσύρετο ἐπὶ τοῦ πατώματος ὀπισθὲν του». (Σελ. 26, στήλ. 6').

τὰς ὁποίας εἶχον λάβῃ παρὰ τοῦ ἄγγλου ἀπεσταλμένου, ὥστε δὲν ἤδύναντο νὰ ρηθῶν πλέον τίποτε. Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἐκτορος ἐξήλειψε πᾶσαν τυχὸν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐννοχῆς τῶν κακούργων, οἱ ὅποιοι παρεδόθησαν εἰς τὴν δικαιοσύνην, διὰ νὰ λάβουν τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας των.

Θὰ τοὺς ἐγκαταλείψωμεν εἰς τὴν ἀθλίαν των τύχην. Δὲν

θά μας απασχολήση περισσότερο ή συνωμοσία αυτή, ή οποία έκαμε κάποιον θύρον τας ημέρας εκείνας, προπάντων διά την περίπτωσιν ότι απεκαλύφθη υπό παιδίου μόλις δεκαετούς.

Με στεναγμόν ανακουφίσεως ο Έκτωρ διήλθε και πάλιν την κινήτην γέφυραν και εύρεθη εις την οδόν Τέμπλου. Ο εις τών κλητήρων τών είχαν αφήση και το παιδίον ήλπιζεν ότι άμέσως θάνετα την έλευθερίαν του· άλλ' ήπατάτο· ο άλλος κλητήρ τόν διέταξε να τον ακολουθήση και ο Έκτωρ τόν ήκολούθησε με νέας πάλιν άπορίας.

Πρός μεγάλην του έκπληξιν, άλλά και προς μεγάλην του εύχαρίστησιν, ο κλητήρ τόν ώδήγησε κατ' εύθειαν εις ένα έμπορον έτοιμών φορεμάτων,—πολλοί δε τοιοῦτοι είχαν την έποχήν εκείνην τα καταστήματά των παρά τὸ Τέμπλον, —και εκεί εις όλίγας στιγμάς ο καλός σου Έκτωρ εύρέθη ένδεδυμένος ως άληθινόν βασιλόπουλον! Όποια μεταμόρφωσις! Δέν ένγνώριζε πλέον ο Έκτωρ τόν Έκτορα!...

— Η μεγάλη αυτή τουαλέττα έχει βέβαια κάποιον λόγο! έσκέπτετο περιχαρής. Δέν γίνεται!

Και τῷ έντι. Μόλις έξηλθον από τὸ έμπορικόν, ο κλητήρ, ο οποίος δέν τον είχαν αφήση, τόν ανέβιδασεν εις μίαν άμαξαν· και ή άμαξα αυτή, ότε μὲν διά στενών και έρήμων δρομίσκων, ότε δὲ δι' εύρειών και πολυανθρώπων λεωφόρων, ότε δὲ δι' οδών έξοχικῶν, τούς έφερεν εις τὸ μέρος, όπου ο Έκτωρ είχαν έλθῃ την προτεραιάν: εις τὰ θερινά ανάκτορα τοῦ Σαιν-Κλου.

Άλλά σήμεραν δέν ήρχετο ούτε διά να έξαπλωθῇ υπό τήν πυκνήν σκιάν τῶν καστανεῶν, ούτε διά να έπισκευθῇ τὸ μαγειρεῖον, όπως χθές. Η άμαξα τόν απέβιδασεν εις τὰ προπύλαια τῶν ανάκτόρων· ο Κωνσταντός, ο έννοούμενος θαλαμηπόλος τοῦ Αυτοκράτορος, τόν έπέρριψε, και διά σειρᾶς πολυαριθμῶν διαδρόμων, τόν ώδήγησεν εις τὰ ιδιαίτερα αυτοκρατορικά δωμάτια.

Ο Κωνσταντός έσταμάτησεν ένώπιον μιᾶς θύρας κλειστής και έντύπησεν έλαφρῶς.

— Άμα τῷ άπήντησαν από μέσα, τήν ήνοιξε και άνήγγειλε:

— Το παιδί που ήλθεν από τὸ Παρίσι. Μεγαλειότατε!

Διά δευτέραν φοράν, ο Έκτωρ εύρίσκετο άπέναντι τοῦ Αυτοκράτορος.

Ο Ναπολέων περιεφέρετο έντός τοῦ δωματίου, με τήν αὐτήν άπλην ένδυμασίαν τοῦ θεῖου Μπίμπη, με τὰς χεῖρας όπισθεν έσταυρωμένας και με τήν κεφαλήν κλίνουσαν επί τοῦ στήθους, ώσει βυθισμένος εις τὰς σκέψεις του. Σχεδόν παρά πόδας τόν ήκολούθει χοροπηδῶν ο χθονὸς μικρός και χαριτωμένος ίππεύς

τῶν δορκάδων. Τὸ ξανθόν του και σγουρόμαλλον κεφάλαι· έσκέπαζεν ο περίφημος τρίκωχος πῖλος, τόν όποιον είχε φορέση παίζων, ένῳ τὸ ξίφος τοῦ Ναπολέοντος, τὸ ένδοξόν ξίφος τοῦ Μαργέλου και τῆς Αουστερλίτσης, έσύρετο επί τοῦ πατώματος όπισθεν του.

Ο Έκτωρ έπροχώρησεν όλίγα βήματα. Ο Αυτοκράτωρ ύψωσε τούς όφθαλμούς και καθώς είδε τὰ νέα ένδύματα τοῦ μικροῦ Άλθα,

— Έ, τόν γνωρίζεις; εἶπε ο χθονὸς σου φίλος, εἶπε πρὸς τόν βασιλόπαιδα Κάρολον-Ναπολέοντα, ο οποίος έσταμάτησε, βλέπων τόν Έκτορα είσερχόμενον.

Οὗτος έπροχώρει συνεσταλμένος. Με όλην τήν εύχαρίστησιν, τήν όποιαν ήσθάνετο πού ήτο ένδεδυμένος «σάν βασιλόπουλον» ήσθάνετο συγχρόνως και κάποιαν στενοχωρίαν. Τὰ ράκη τῷ ήρχοντο με πολύ περισσότεράν άνεσιν, από τὰ λαμπρά εκείνα ένδύματα. Οί πόδες του, συνειθισμένοι ως επιτοπλεῖστον να πατοῦν γυμνοί τὸ έδαφος, έπόνουν φυλακισμένοι μέσα εις ύποδήματα και έγλιστροῦσαν εις τὸ πάτωμα, τὸ σιλπνόν ως καθρέπτης. Μία δειλία τόν κατέλαβε, δειλία ασυμβίβαστος με τόν χαρακτήρα τοῦ παιδίου, δειλία τήν όποιαν ποτὲ έως τώρα δέν είχαν αισθανθῇ. Έν τούτοις δέν ήμπόρεσε να συγκρατήσῃ μίαν έμρηξιν ήλαρότητας, όταν είδε τήν παράδοξον μορφήν τοῦ μικροῦ πρίγκηπος, άκολουθοῦντος τόν Αυτοκράτορα, με τήν πολεμικήν εκείνην μεταμύσειν. Ταχέως όμως ανέλαβε τήν σοβαρότητά του.

— Ναί, εἶπεν ο μικρός πρίγκηψ κυτάξας τόν Έκτορα· τόν γνωρίζω, αν και δέν φορῇ πειὰ τὰ χθονικά παλῆ-ρουχα.

— Μήπως σου κακοφαίνεται; εἶπεν ο Αυτοκράτωρ· και χωρὶς νάναμείνῃ άπάντησιν έξηκολούθησεν, άποταθείς πρὸς τόν Έκτορα.

— Ηλθες λοιπόν;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε· ήλθα, γιατί μ' έφεραν έδῶ. Σὰς εύχαριστῶ πολύ για τὰ ὠραία φορέματα πού μου έχαρίσατε.

— Κ' έγώ σ' εύχαριστῶ πού άνοιξες τόσο καλὰ αὐτὰ τ' αὐτιά προχθές τὸ βράδυ, άπήντησεν ο Ναπολέων, σύρων έλαφρῶς έν τῶν ὠτίων τοῦ παιδίου,—σημείον έντάκτως φαιδρᾶς διαθέσεως. Η έξεύρεις ότι ίσως αὐτὰ τ' αὐτιά μου έσωσαν τήν ζωήν; αν και άμα μεγαλώσῃς άκόμη θά μάθῃς, ότι τὸ να καταστρώση κανεῖς μίαν συνωμοσίαν και τὸ να τήν φέρῃ εις αίσιον πέρας, εἶνε δύο πράγματα όλωςδιόλου χωριστά. Άλλο να πῇς «θα δώσω μίαν μαχαίριά εις τὸ στήθος τοῦ Ναπολέοντος» και άλλο να το κάμῃς. . . Τὸ πρῶτον βέβαια εἶνε πολύ εύκολώτερον. Αδιόφορον όμως! Ηθελήσες να μου προσφέρῃς ένδούλευσιν

και καθώς σου είπα ποτὲ δέν λησμονῶ αὐτὰ τὰ πράγματα. Επιθυμῶς άκόμη να γίνῃς στρατιώτης;

— Αν όρίζῃ ο Αυτοκράτωρ! άπήντησε τὸ παιδίον.

— Κατ' αὐτὸν τόν τρόπον δέν εἶνε δύσκολον νάληθῆσῃ ή προφητεία τῆς Βαβέττας· ποῖος ήξεύρει αν δέν γίνῃς μίαν ήμέραν πρίγκηψ άληθινός; . . Και πῶς εἶνε σήμερα ή Βαβέττα;

— Πολύ καλὰ, Μεγαλειότατε. Μόνον πού εἶνε πολύ λυπημένη. Όταν είδε τούς κλητήρας· να με πέρουν, άρχισε τὰ κλάμματα, γιατί ο καλός ο Πέτρος με εἶπε κλέπτην, έξ αίτίας τοῦ ναπολεονιού πού μου έδώσατε. Αλήθεια, ή Βαβέττα έξεύρει πῶς έγώ δέν είμαι κλέπτης. . . άλλα μολοντούτο. . .

— Ωστε άφησες τούς κατοίκους τῆς οδοῦ Περγαμηνοποιίας με πολύ κακὰς δέν ήξευρα ότι άφησε κόρην! θά ζητήσω πληροφορίας. — Αν δέν ήμπορῶ να έντυπώσῃς και ύπονοίας περί τοῦ ατόμου σου· δέν επιθυμῶ να διαρκέσῃ αὐτὴ ή κατάσταση, αν και δέν έχω σκοπὸν να σε άφήσω εκεί, διότι θέλω να σε κάμω στρατιώτην και καλὸν στρατιώτην, έλπίζω. . .

— Όταν ήκουσεν αὐτὰς τὰς λέξεις, πλήρης χαρᾶς, διότι έπραγματοποιεῖτο τὸ γλυκὺ και μακροχρόνιον όνειρόν του, ο Έκτωρ έπεσεν εις τούς πόδας τοῦ Αυτοκράτορος. Ο πρίγκηψ Κάρολος, νομίσας ότι ο φίλος του έλάβανεν αὐτὴν τήν στάσιν πρὸς χάριν του, διά να τον φωνή εύκολώτερα, ανέβη εύθὺς επάνω του, ένηγκαλίσθη τόν λαίμῶν του και έφώνασε:

— Έλα τώρα, έσύ τραγούδησε. . . τραγούδησε τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι-τζόν... και χόρεψέ με!

Ο Έκτωρ έσηκώθη ὀρθίος και άπηλλάχθη με κάποιον άγῶνα από τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου.

— Έχω τήν άδειαν Μεγαλειότατε; ήρώτησεν.

Ο Ναπολέων έκαμε νεῦμα συγκαταθέσεως.

Ο Έκτωρ τότε έδραξε τόν μικρόν πρίγκησα, τόν έκάθισεν εις τούς ὤμους του και ήρχισε να γυρίζῃ εις τὸ δωμάτιον, τρέχων και καλπάζων. Ητο έν μέσον αὐτό, διά να έκδηλώσῃ εύσχήμως τήν χαράν, ή οποία τόν έπνιγε. Κατενθουσιασμένος τὰ παιδίον άνεσκήρτα επί τῶν ὤμων του, και ένῳ ο Αυτοκράτωρ τούς έβλεπε μειδιῶν, έψαλλον και οί δύο μαζί:

— Τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι-τζόν!

Έξαίφνης ο Έκτωρ έσταμάτησε.

— Καί ή Βαβέττα, Μεγαλειότατε; εἶπεν.

— Έ, ή Βαβέττα, τί; εἶπεν ο Αυτοκράτωρ. Δέν ήμπορῶ να τήν κάμω και αὐτὴν στρατιώτην!

— Όχι βέβαια, Μεγαλειότατε· άλλα αν φύγω έγώ από τήν οδόν Περγαμηνοποιίας, ποῖος θά τήν υπερασπίζῃ; Ο Πέτρος εἶνε πολύ καλός... ο μπάρμπα Φραγ-

κίσκος, όχι αὐτὸς δέν εἶνε καλός. . . άλλα έξεύρετε, πίνει καμμιὰ φορά και τότε... Α, ή ὁδὸς Περγαμηνοποιίας δέν εἶνε γειτονεία, για να κάθεται ένα τόσο χαριτωμένο κοριτσάκι, σάν τὴ Βαβέττα!

— Τί να σου κάμω, εἶπεν ο Ναπολέων. Δέν ήμπορῶ να χωρίσω τήν άνεψιὰν από τόν θεῖόν της.

— Ο Αυτοκράτωρ κάμνει ὅ,τι θέλει!

— Έτσι λές; εἶπεν ο Ναπολέων μειδιῶν. Και μετ' όλίγον προσέθεσε: Μοῦ εἶπες ότι ο πατέρας της ήτο στρατιωτικός; — Μάλιστα, λοχαγός.— Λοχαγός! εἶσαι βέβαιος; — Μάλιστα. — Και έφανεύθη εις τήν μάχην τῆς Αουστερλίτσης; — Μάλιστα. — Και πῶς ὠνομάζετο; — Λοχαγός Βερνώ.

— Πραγματικῶς, τόν ένθυμοῦμαι... ήτο άνδρεῖος αξιωματικός. . . Άλλά δέν ήξευρα ότι άφησε κόρην! θά ζητήσω πληροφορίας. — Αν δέν ήμπορῶ να κάμω τήν Βαβέτταν στρατιώτην, έξηκολούθησεν, είμπορῶ όμως να τήν βάλω εις ένα σχολεῖον, διά να μάθῃ ότι χρειάζεται να ήξέσῃ μία καλὴ κόρη. Δέν πρέπει να έντρέπεται αργότερα δι' αὐτὴν ο γενναῖός της υπερασπιστής! Λοιπόν, θά τήν βάλω έσωτερικὴν εις ένα

Παρθενάγωγεῖον. Εἶσαι εύχαριστημένος;

Και πάλιν ο Έκτωρ δέν ήμπόρεσε να κρατηθῇ και έν τῇ παραφορᾷ τῆς χαρᾶς του, έσήκωσε τόν μικρόν πρίγκηπα, τόν όποιον άκόμη έκράτει από τήν χεῖρα, και τόν έσφιγγεν εις τὰς άγκάλας του με όλην του τήν δύναμιν.

Κατόπι, συνελθὼν όλίγον:

— Καί τώρα, Μεγαλειότατε, ήρώτησε, πού πρέπει να υπάγω;

— Εἶνε καιρὸς νάρχισῃς να μανθάνῃς τήν νέαν σου τέχνην, εἶπεν ο Αυτοκράτωρ· ὅσον μικρότερος άρχίσῃ κανεῖς, τόσο καλλίτερος στρατιώτης γίνεσαι!

Και έντύπησε τὰς χεῖρας. Ο Κωνσταντός έπαρουσιάσθη.

— Κωνσταντε, εἶπεν ο Αυτοκράτωρ, εἰπέτε εις τόν κύριον Μενδάλ να με περιμένῃ εις τὸ γραφεῖόν μου.

Ο Κωνσταντός, ύποκλιθεῖς έν σιωπῇ, άπεσύρθη, διά να έκτελέσῃ τήν διαταγήν, έν ῳ ο Αυτοκράτωρ έξήλθε και αὐτὸς από τὸ δωμάτιον, αφήσας τὰ παιδία μόνα.

[Έπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικόν τῆς Εὐδόξιας Δουποῦ.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

7 Ιανουαρίου.

Δύο κυρίαί είχαν έξέλθῃ εις πρωῒνον περίπατον ανά τόν κήπον τοῦ Ζαππεῖου, ότε συνήντησαν μικράνέπαιτιδα, ζητοῦσαν έλεημοσύνην.

— Γιατί ζητιανεύεις; τήν έρωτᾷ ή μία τῶν κυριῶν. Πῶς δέν εργάζεσαι;

— Ημουν ύπηρετρία, άλλα μ' έδιωξαν! άπαντᾷ ή μικρά.

— Γιατί σ' έδιωξαν;

— Μ' έδιωξαν γιατί δέν ήξερα τὰς δουλείας. Ρώτησε, κυρία, 'ς τὸ σπίτι να σου είποῦν. Έπειτα δέν βρήκα άλλου, 'πεινούσα και έτσι άπεφάσισα να 'βγῶ ζητιάνα.

— Θέλεις εργασία;

— Φθάνει να μου βρῇς, κυρία;

— Έ, τότε πέρασε από τὸ σπίτι.

— Μα πού κάθεται;

— Εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Διαδόχου. Να έλθῃς αύριο τὸ πρωῒ και να ζητήσῃς. . . τήν πρίγκηπισσαν Σοφία.

Ητο τῷ έντι ή πρίγκηπισσα Σοφία, συνοδευομένη υπό τῆς Δεσποινίδος Κριεζῆ. Έμαθα ότι ή μικρά έπαίτις έπροστατεύθη υπό τῆς Υψηλότητός της και είσ-ήχθη εις τὸ Έργαστήριον τῶν Απῶρων

Γυναικῶν. Φαντάζομαι όμως τήν έκπληξιν της, όταν ήκουσεν ότι ή κυρία εκείνη, ή οποία τῇ ὠμίλει με τόσο γλυκύτητα και καλωσύνην, ήτο ή πρίγκηπισσα Σοφία. Ο μικρός Έκτωρ Άλθας δέν θά έξεπλάγῃ περισσότερο όταν έμαθεν, ότι ο άφελὴς εκείνος και τόσο συγκαταβατικὸς θεῖος Μπίμπης, ήτο αὐτὸς ο Μέγας Ναπολέων!

Τοιαῦτα άνέκδοτα βραδείας άναγνωρίσεως βασιλικῶν προσώπων υπάρχουν πολλά. Ένθυμοῦμαι ότι, πρὸ όλίγου άκόμη καιροῦ, ο βασιλεὺς Γεώργιος με πολιτικὴν ένδυμασίαν και άνευ συνοδείας, — όπως έξέρχεται, πολλάκις εις περίπατον, — έπέπληξεν ένα στρατιώτην νεοσύλλεκτον, ο οποίος έκτυποῦσεν ένα άλλογον. Ο στρατιώτης δέν τον άνεγνώρισε και άπήντησε με αὐθάδειαν:

— Εἰς τὸ χωριὸ τὸ δικό σου δέν βαρᾶνε τὰ ζᾷ; Εἰς τὸ χωριὸ τὸ δικό μου τὰ βαρᾶνε. Έσφορτώσου με, χριστιανέ!

Ο Βασιλεὺς έμειδιάσε. Τότε εἶς τῶν παρατυχόντων εις τήν σκηνήν, ψιθυρίζει πρὸς τόν στρατιώτην:

— Βρὲ σύ! εἶνε ο βασιλεὺς!

Ο στρατιώτης κόκκαλο! Δέν ήξευρε πῶς να σταθῇ εις προσοχήν και πῶς να κάμῃ τὸ σχῆμα. . .

8 Ιανουαρίου.

Αναγινώσκω εις τὰς έφημερίδας τὰς λεπτομερείας τοῦ θανάτου ενός φιλαργύρου, έδῶ εις τὰς Αθήνας.

Ητο ἱατρός· άλλ' όποιος τόν έβλεπε θά τον έξελάμβανε τὸ όλιγώτερον ως έπαίτην. Έφοροῦσε παμπάλαια ένδύματα, έκατοικοῦσεν εις έν άθλιον δωμάτιον και μόλις έξώδευε 40 λεπτά τήν ήμέραν διά τήν τροφήν του. Οί φίλοι του τόν έλυποῦντο και κάπου κάπου τόν έπροσκαλοῦσαν εις γεῦμα· τότε μόνον έτρωγεν ο δυστυχὴς και όλίγον κρέας, διότι τὰ 40 λεπτά που διέθετε δια τάν τροφήν του, μόλις τοῦ επέτρεπον να εἶνε ο λιτότατος τῶν φυτοφάγων!

Άλλ' επί τέλους ή φιλαργυρία τόν έκυρίευσεν εις τοιοῦτον βαθμόν, ώστε κατήντησε να λυπᾷται και αὐτὰ τὰ 40 λεπτά. Περιώρισε λοιπόν τήν καθημερινήν τροφήν του άκόμη περισσότερο, έως ότου έπεσεν άσθενής και μετ' όλίγας ήμέρας άπέθανεν. . .

Η νεκροψία άπέδειξεν ότι ο θάνατός του προήλθεν έξ αίτίας.

Έν τούτοις εις τὸ δωμάτιον τοῦ φιλαργύρου εύρέθησαν διακόσιαι χιλιάδες δραχμῶν σωσταί! Και ο κύριος τοῦ άνωφελοῦς αὐτοῦ πλούτου άπέθανεν εκεί πλησίον του, από τήν πείναν, τρέμων και φοβούμενος να τον έγρίσῃ! Φρικτόν!

Αν έγραφα άκόμη «Αθηναϊκὰς Έπιστολάς» πρὸς τούς μικρούς φίλους τῆς «Διαπλάσεως», θά τους έφερα σήμερα αὐτὸ τὸ παράδειγμα διά να τους δείξω πῶς και αὐτὴ άκόμη ή άρετὴ κατανατᾷ διά τῆς υπερβολῆς τὸ χειρότερον έλάττωμα και πόσον διαφέρει τὸ αξιόζηλον προτέρημα τῆς φειδούς και τῆς οικονομίας, από τὸ ποταπότατον τῆς φιλαργυρίας πάθος!

10 Ιανουαρίου.

Σήμεραν τὸ άπόγευμα εις τήν αίθουσαν τοῦ Συλλόγου «Παρνασσού» παρεδόθη έπίσημως εις τήν έφορείαν τῆς Σχολῆς τῶν Απῶρων, ή προτομή τοῦ Σπυρίδωνος Βασιλειάδου.

Εἰς τήν σεμνήν τελετὴν παρίστανται και οί μαθηταί τῆς Σχολῆς τῶν Απῶρων, μαζεμένοι ὅλοι επάνω εις τήν γαλερίαν.

Και ένῳ ὠμίλει ο κ. Μάτσης, έκθειάζων εύγλωττως τόν ποιητήν, κυτάζω τὰ πτωχὰ παιδάκια, τὰ όποια άκούουν με προσοχήν τόν ρήτορα και άτενίζουν με εύλάβειαν τήν έστεμμένην προτομήν τοῦ φίλου των, τοῦ προστάτου των, τοῦ εύεργέτου των. . .

Όποια εἴξις δι' αὐτοὺς συγκινητικώτατὴ ή μαρμαρινή μορφή, ή αναπαριστῶσα τόν άνδρα, εἰς τὰ στήθη τοῦ όποιου έπαλλε καρδιά μεγάλη και εύγενής, αγαπῶσα με πατρικὸν αἶσθημα ὅλα τὰ παιδία. . .

Και τήν μορφήν αὐτὴν τὰ πτωχὰ παιδία θά τήν βλέπουν τώρα πάντοτε, διά να τοῖς έμπνέῃ τήν παρηγορίαν, τὸ θάρρος και τήν εις τὸ κατῆκον άφοσίωσιν.

Ἡ προτομή τοῦ Βασιλείδου ἐστήθη εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων.

Ἀθήνηρον.

Μετὰ τὰς ἐορτάς, ὁ Στρατῆς ἐπῆγεν εἰς τὸ Σχολεῖον πολὺ μελετημένος.

Ἡ Διδάσκαλος παραδίδων:—Τὰ δένδρα ἔχουν ρίζας.

Καὶ ὁ Στρατῆς διακόπτων:—Ἐξαίρεται τὸ Δένδρον τῶν Χριστουγέννων!

«Ὅποια μεταμόρφωσις! Δὲν ἐγνώριζε πλέον ὁ Ἐκτωρ τὸν Ἐκτορα!» (Σελ. 26, στήλ. α').

Ἀριθμητικὴ καὶ Ἀθροπολογία.

Ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ παρασταθῇ ὡς κλάσμα, ἔχον ὡς ἀριθμητὴν τὰ πάθη καὶ ὡς παρονομαστὴν τὸ λογικόν.

Τὸ κλάσμα τοῦτο πρέπει ἐξάπαντος νὰ εἶνε γνήσιον.

Ὁ φιλάργυρος π: χ: περὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψα ἀνωτέρω, ἦτο κλάσμα. . . νόθον. Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἦθελαν νὰ ἤξευρα ποῖος θὰ εἶνε ὁ Μέλλων Καλλιτέχνης ἢ ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης πού θά μας ζωγραφίσῃ τὴν καλλονὴν . . . τῆς ψυχῆς.

Μεγάλῃ ἡ Ἑλληνικὴ Καρδιά! Πάλαι ἀπὸ τοὺς ἱερωτέρους πόθους καὶ κλείει τὰ εὐγενέστερα ἰδεώδη.

Ὁ Πτερωτὸς Πήγασος πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἰσχυρότερον ζῷον τοῦ κόσμου. Οἱ αὐθύνται του—οἱ ποιηταί,—πού τον τρέφουν, εἶνε συνήθως τόσοι πτωχοί!

ΑΓΙΟΝ ΨΕΥΔΟΣ!

Βασιλεὺς τις εἶχε ποτὲ καταδικάσῃ εἰς θάνατον ἕνα αἰχμάλωτον καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον ὅπως ἐκτελεσθῇ ἡ καταδίκη.

Ὁ δυστυχὴς, μὴ ἔχων πλέον ἐλπίδα σωτηρίας, ἐξεστόμισεν εἰς τὴν γλῶσσάν του κατὰ τοῦ Βασιλέως τὰς δεινότερας τῶν ὕβρεων. Ἡ ἀπελπισία δὲν γνωρίζει πλέον τί κάμνει ἢ γαλῆ, ὑπὸ τοὺς ὀνυχας καὶ παρὰ τὸ στόμα τῆς τίγρεως, ἐξορύσσει τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ θηρίου καὶ ὅταν δὲν ἔχῃ τρόπον νὰ φύγῃ, ἀρπάζει κανεὶς μὲ τὰς χεῖρας τὸ ξίφος τοῦ ἐχθροῦ του . . .

Ὁ Βασιλεὺς, μὴ ἐννοῶν ἡρώτησε τί ἔλεγεν ὁ καταδίκος.

—Ὡ Βασιλεῦ, εἶπε τότε εἰς τῶν αὐλικῶν ὁ δυστυχὴς αὐτὸς λέγει ὅτι ὁ παράδεισος εἶνε ὁ κληῖρος τῶν συγχωρουμένων ἐλπίζει δὲ ὅτι οἱ λόγοι του θὰ τῷ χρησιμεύσουν ὡς ἰστία, τὰ ὅποια θὰ τον φέρουν εἰς τὸν λιμένα τῆς εὐσπλαχνίας σου!

Τῷ ὄντι, ὁ Βασιλεὺς συνεκινήθη καὶ τῷ ἐχάρισε τὴν ζωὴν.

Ἀλλὰ τότε, ἄλλος τις αὐλικός, ἔχθρος τοῦ πρώτου, ἀνέκραξε:

—Δὲν εἶνε ἀντάξιον ἡμῶν νὰ ποσιω- πῶμεν τὴν ἀλήθειαν πρὸ τοῦ Βασιλέως μας! Ὁ αἰχμάλωτος οὗτος ἐξεστόμισε

πρὸ ὀλίγου τὰς δεινότερας ὕβρεις ἐναντίον του!

Ὁ Βασιλεὺς τὸν ἐκύτταξε περιφρονητικῶς καὶ ἀπήντησε:

—Τὸ ψεῦδος τοῦ φιλάνθρωπον, ἢ ἀλήθειά σου σκληρά! Ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ σώσῃ ἕνα δυστυχῆ, σὺ ἠθέλησες νὰ τον καταστρέψῃς. Ψεῦδος, τὸ ὅποῖον φέρει σωτηρίαν, εἶνε ἀγιώτερον ἀπὸ ἀλήθειαν, ἢ ὅποια φέρει καταστροφὴν.

(Μήμησις τοῦ Bidpai).

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ!]

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 21).

«Μοῦ ἔλεγεν ἀκόμη ὅτι ἡμποροῦσε νὰ εὐρεθῶ καὶ εἰς τόπον, πού νὰ μὴ ὑπάρχουν διόλου χόρτα ἢτο ἐπομένως ἀναγκαῖον προπάντων νὰ μάθω νάντέχω εἰς τὴν πεῖναν. Διὰ τοῦτο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, μὲ ἡνάγκαζε νὰ νηστεύω δύο καὶ τρεῖς ὥρας. Τώρα ἐννοῶ ὅτι εἶχε δίκαιον δι' ὅλα αὐτὰ καὶ τότε ἀκόμη ἐννοῶσα ὅτι δὲν ἤθελε βέβαια τὸ κακόν μου ἀλλὰ ἦτο ἀνώτερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις μου νὰ συνεθίσω νὰ τρώω μ' εὐχαρίστησιν τὸ ραδίκιον καὶ μου ἦτο ἀδύνατον νὰ μασήσω καὶ ἕνα μόνον φύλλον χωρὶς φρικτὸν μορφασμοῦς! Εἶνε περὶ τὸν νὰ σου εἶπω ὅτι ἡ ἀπόλυτος νηστεία μ' εὐχαριστοῦσεν ἀκόμη ὀλιγώτερον. Ὡ, ἂν εἶχα μητέρα τὴν Ξανθὴν ἢ τὴν Μπιρμπίλω! Αὐταὶ βέβαια δὲν θὰ με ὑπέβαλλαν εἰς τοιαῦτα μαρτύρια!

«Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἡ Ξανθὴ καὶ ἡ Μπιρμπίλω δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ ἀνὰ ὀρέψουν παιδιὰ, ἀφ' οὗ καὶ αὐταὶ αἰῶνι δὲν εἶχαν διόλου καλὴν ἀνατροφὴν. Αἱ εἴσεις των καὶ οἱ τρόποι των δὲν ἤρμοζον εἰς αἴγας καλῆς τάξεως καὶ καλῆς οἰκογενείας. Παραδείγματος χάριν: ἔτρεψαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅπου ταις ἐκάπνιζε, χωρὶς νὰ κοῦν κανένα. Ὅταν ἐπηγαίναμεν μαζὶ εἰς τὸ λειβάδι, αὐταὶ δὲν ἔμεναν ἐκεῖ καθόλου! ἔφευγαν, ἀνέβαιναν εἰς τὰ ὑψώματα τοῦ Οὐλτενσταίν καὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ἐπιστρέψουν. Τὸ βράδυ, ὅταν τὸ κέρας τοῦ βοσκού μας ἀντηχοῦσεν εἰς τοὺς λόφους, ἐκεῖναι ἔκαμναν κ ο υ φ ὁ αὐτὸ καὶ ἔπρεπε νὰ τρέχῃ κανεὶς ἐξοπίσω των διὰ νὰ τὰς φέρῃ κάτω. Αὐτὸ ἐγίνετο τόσο συχνά, ὥστε ὁ Ἰωσήφ ἔχασεν ἐπὶ τέλους τὴν ὑπομονὴν καὶ τὰς ἔδενεν εἰς τὸ λειβάδιον μ' ἕνα σχοινί, ὥστε νὰ ἡμποροῦν μὲν νὰ βόσκουν ἐλεύθερα, ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ πομά- κρύνωνται πολὺ. Ἀλλὰ ἡμᾶς που ἡμεῖς θὰ φρόνιμα, ποτὲ δὲν μας ἔδεσε.

«—Βλέπεις, παιδί μου, μοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα μου, πόσον κερδίζει κανεὶς ὅταν δὲν κάμνῃ κατάχρησιν τῆς ἐλευθερίας του! Τὸ σχοινὶ αὐτῶν τῶν δυ-

στυχημένων γιδῶν εἶνε πολὺ κοντόν, ἐν ᾧ τὸ ἰδικόν μας εἶνε μακρὸ ὅσον θέλομεν!»

«—Μά, μητέρα μου, ἐμεῖς δὲν ἔχομε διόλου σχοινί! εἶπα μὲ ἀπορίαν μεγάλην.

«—Ὅχι, Ἀσπρούλα, ἔχομε κ' ἐμεῖς σχοινί: κανεὶς δὲν το βλέπει! ἀλλὰ ἐμεῖς τὸ αἰσθανόμεθα . . . Τὸ σχοινὶ μας εἶνε τὸ καθήκον, τὸ ὅποῖον ἔχομεν νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μᾶς περιποιούνται καὶ νὰ τοὺς ἀκούωμεν ὅταν μᾶς κρᾶζουν καὶ ὅταν δὲν μας κρᾶζουν ἀκόμη, νὰ ἐπιστρέφωμεν εἰς τὸ σπῆτι τὴν ὠρισμένην ὥραν. Ἐννοεῖς!»

«Ἐννοοῦσα ὅτι ἦτο πολὺ εὐχάριστον νὰ ἔχῃ κανεὶς ἕνα σχοινί πού νὰ μὴ πονῇ τὸν λαιμόν του καὶ νὰ τον γυρίζῃ ἴσα εἰς τὸ σπῆτι ὅταν πρέπη. . . Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι καὶ τὰ παιδιὰ ἔχουν ἕνα παρόμοιον σχοινί, τὸ ὅποῖον ὀνομάζεται συνείδησις. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καμμίαν φοράν παιδιὰ καὶ γιδάκια, διὰ τὰ ὅποια τὸ σχοινὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ κοντόν, ὅσον καὶ ἂν εἶνε μακρὸ, καὶ τὰ ὅποια τὸ τραβοῦν τόσο δυνατά, μὰ τόσο δυνατά, ὥστε τὸ σχοινὶ σπάνει!—καὶ τότε ἀλλοίμονον εἰς αὐτὰ τὰ παιδάκια καὶ τὰ γιδάκια. Ἐχάθησαν! . . .

Δ.

«Μία τέτοια χαμένη γίδα ἐξοῦσεν ἐκεῖ κοντά μας. Ἦτον μεγαλόσωμη, κοκκινόμαλλη, ἀλλὰ πάντοτε ἀκένιστη καὶ λερωμένη, μ' ἕνα κομμάτι σχοινὶ κρεμασμένο αἰωνίως εἰς τὸν λαιμόν της. Ἦτο μονόφθαλμη καὶ τὸ ἕνα της κέρατον σπασμένο εἰς τὴν ἄκρην. Τὴν ἔλεγεν Ρούσαν. Ἀνῆκεν εἰς μίαν δυστυχῆ γράϊαν, ἢ ὅποια δὲν ἔκαμνε ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ τρέχῃ τὸ κατόπι της. Ἀς τὴν ἔδεσαν ὅσῳ ἤθελαν ἐκεῖνη ἔσπανε τὸ σχοινὶ καὶ . . . ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι! Μία παιδίκα λέγει: «Ὁ σ ο φ θ ἂ ν εἶ τ ὁ σ χ ο ι ν ῖ σου β ὁ σ κ ε ! ἢ Ρούσα διέψευδε τὴν παροιμίαν αὐτὴν δέκα φορές τὴν ἡμέραν. Γάλα ἔκαμνε πολὺ ὀλίγον, καὶ τὸ ὀλίγον αὐτὸ ἦτο κακῆς ποιότητος, διότι ἡ Ρούσα ἔτρωγεν ὅ,τι ἔφθανεν. Ἡ κυρία της ἦτο πολὺ δυσχερὴς καὶ τῆς καὶ κάθε ἡμέραν ἔλεγεν εἰς τὴν κυρίαν Μίλχ, ὅτι θὰ ἐπωλοῦσεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ σφαγεῖον τὴν ἐλεεινὴν τῆς γίδα. Ἡ κυρία Μίλχ τῆς ἔλεγεν ὅτι καλὰ θὰ ἔκαμνε, διότι μία τέτοια γίδα δὲν ἀξίζει τίποτε. Καὶ ὅμως ἡ κακομοῖρα τὴν ἐκρατοῦσε, διότι τὴν εἶχε πλέον συνεθίσῃ. Τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν δρόμον, ὅπου τὴν εἶχαν ἀφήσῃ, καὶ τὴν ἐμεγάλωσεν ὅπως ἡμποροῦσε. Ἀλλὰ ἡ Ρούσα, ἀντὶ νὰ τὴν εὐγνώμονη τώρα, μόνον λύπας τῆς ἐπροξενούσεν. Ἡ μητέρα μου δὲν εἶχεν εἰς καμμίαν ὑπόληψιν αὐτὴν τὴν γίδα καὶ μου εἶχεν ἀπα-

γορεύσῃ νὰ τῆς ὀμιλῶ. Δὲν τῆς ὀμιλοῦσα, ἀλλὰ τὸ ἤθελα πολὺ. Ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα τὴν μονόφθαλμον αὐτὴν, διότι κάθε φοράν πού ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸ σπῆτι μας, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν εἰπῇ:

«Ὡ, τί εὐμορφὴ γιδούλα!» Καὶ ἡ γιδούλας, ξεύρεις, κολακεύονται πολὺ ὅταν τὰς εὐρίσκῃ κανεὶς ὠραίας καὶ μάλιστα ταῖς το λέγει. Δὲν μου ἔκαμνε μόνον ἡ Ρούσα τέτοια φιλοφρονηματα.

Ἡ κυρία Μίλχ, ἢ οἰκογένειά της, οἱ διαβάται, ὅλοι τελοσπάντων ὅσοι μ' ἔβλεπαν, ἔλεγον ὅτι εἶμαι ὠραία. Ἐπαινοῦσαν πρὸ πάντων τὴν ἐντελὴ λευκότητά μου. Ἐπίστευσα ὅτι εἶνε πραγματικῶς μέγα πρότερον νὰ εἶνε κανεὶς λευκὸς καὶ ἥρσινα νὰ περιφρονῶ κάθε γίδα πού δὲν ἦτο κάτασπρη ὅπως ἐγὼ. Ἐφανταζόμην μάλιστα ὅτι ἦμουν πολὺ πλέον εὐμορφὴ καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα μου εἶχε μαῦρο κεφάλι.

«—Μητέρα, τῆς εἶπα μίαν ἡμέραν, δὲν χαίρεσθε πού ἔχετε μίαν κόρην κάτασπρη;

«—Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον αὐτό! ἀπεκρίθη ἡ μητέρα μου ἐγὼ θέλω ἢ κόρη μου νὰ εἶνε καλὴ! τότε μόνον χαίρομαι.

«Ἀς το ἔλεγεν αὐτό! Ἐγὼ ἐννοοῦσα ὅτι ἦτο πολὺ εὐχαρίστημένη διὰ τὴν ὠραιότητά μου, ὅτι μ' ἐκύτταζε μὲ ὑπερηφάνειαν, ὅτι ἐκολακεύετο ὅσῳ μ' ἐπαινοῦσαν. Καὶ αἱ πλέον συνεταὶ μητέρες ποτὲ δὲν ἀδιαφοροῦν ἐντελῶς διὰ τὴν ὠραιότητα τῶν παιδιῶν των...

«Μίαν ἡμέραν ἔκαμα μίαν ἀνακάλυψιν, ἢ ὅποια μοῦ ἐπροξένισε πολὺ μεγάλην χαρὰν. Ἐως τώρα ἔπινα εἰς τὰ ρυάκια, χωρὶς νὰ παρατηρήσω τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ὅτι τὸ νερόν ἦτο καλὸν καὶ ὅτι εἶνε πολὺ εὐχάριστον νὰ εὐρίσκῃ κανεὶς ὅταν διψᾷ. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν εἶδα ὅτι τὸ καλὸν αὐτὸ νερόν, τὸ ὅποῖον ἐξεδιψοῦσε τὰς γίδας, εἶχε καὶ τὴν ιδιότητα νὰ ταις δειχῇ τὸ πρόσωπον

των... Ἐκτοτε ἐδιψοῦσα πολὺ συχνότερα. Κάθε ὥραν ἔτρεχα εἰς τὸ νερόν καὶ εὐρίσκα τὸ πρόσωπόν μου καὶ ὅλον μου τὸ σῶμα τόσο εὐμορφον, μὰ τόσο εὐμορφον, πού δὲν ἐχόρτανα νὰ το βλέπω. Ἐναι μόνον πρᾶγμα μ' ἐλύπει: ὅτι δὲν εἶχα ἀκόμη, παρὰ μικρὰ-μικρὰ κερατάκια, πού μόλις ἐφύτρωναν. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς κέρατα, τότε εἶνε γίδα! ἀλλοιῶτα εἶνε κατσικάκι! καὶ τὰ κατσικάκια ἐπιθυμοῦν νὰ γίνουν γίδες, ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια θέλουν νὰ γίνουν ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

«Ἡ μητέρα μου ἐνόησεν ἀπὸ τὴν ὀψιν μου ὅτι κάτι τρέχει καὶ μίαν ἡμέραν, χωρὶς νὰ μου εἴπῃ τίποτε, μὲ παρηκολούθησε καὶ εἶδεν ὅτι, ὀλίγον μὲν ἔπινα πολὺ δὲ ἐκαθρεπτιζόμην. Μ' ἐπέπληξεν καὶ μου εἶπεν ὅτι, ἂν μ' ἐπαιναν ἄλλην φοράν νὰ κυττάζωμαι τὴν ὥραν εἰς τὸ νερόν, ἐκεῖνη θὰ μ' ἐδιόρθωνε. . . Καὶ προσέθεσεν ἀρκετὰ περὶ τῆς φιλαρσεκείας καὶ περὶ τῶν κακῶν τὰ ὅποια ἡμπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, τόσο εἰς τὰ γιδάκια ὅσον καὶ εἰς τὰ κορίτσια.

«Προσεπάθησα νὰ ὑπακούσω, ἀλλὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον. Συχνά, πολὺ συχνά ἐπήγαινα εἰς τὸν ρύακα. Ἡ εἰκὼν πού ἐβλεπα εἰς τὸ βάθος τοῦ νεροῦ, μὲ εἶλ-

«Ὀλίγον μὲν ἔπινα πολὺ δὲ ἐκαθρεπτιζόμην». (Σελ. 29, στήλ. γ').

κυε μὲ δύναμιν ἀκατανίκητον. Μίαν ἡμέραν μάλιστα μὲ εἰλκυσε, μὰ μὲ εἰλκυσε τόσο πολὺ, ὥστε κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς, τὰ ποδάριά μου ἐγλύστρησαν καὶ εὐρέθηκα ὅλη μέσα εἰς τὸ νερόν. Δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον Ἀσπρούλα, ἂν κατ' εὐτυχίαν ἡ μητέρα μου δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ πλησίον. Εἶδε τὸ δυστύχημά μου καὶ ἐπειδὴ δὲν ἡμποροῦσε νὰ με βοηθήσῃ αὐτὴ, ἐβγαλε τόσο δυνατὰ καὶ ἀπελπισμένα βελάσματα, πού ἔτρεξεν εὐθὺς ὁ βοσκὸς μας καὶ μὲ ἐβγαλεν. Μ' ἐκτύπησεν αὐτὸς διὰ νὰ ποξήμωθῇ διὰ τὸν κόπον τοῦ μ' ἐκτύπησε καὶ ἡ μητέρα μου διὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ διὰ τὸν κίνδυνον πού διέτρεξα. Αὐτὸ ἦτο τὸ ἀναπόφευκτον τέλος κάθε μου παρεκτροπῆς!

(Ἐπεται συνέχεια)
ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρβας Βαδιέ.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΛΑ τοῦ σπιτιοῦ τὰ ζῶα ἔχομεν μιά Κυριακή, καὶ μ' αὐτὰ γοροπιδοῦσαν καὶ καμπόσοι ποντικοί. Μία νυκτερίδ' ἀκούει τόσα γέλια καὶ κακό, Πλησιάζει καὶ ρωτᾷ ἕνα φίλο ποντικό, — «Δὲ μοῦ λές, τί τρέχει ἀπόψε καὶ πηδᾷτε σὺν τρελλοί; — «Μὴ ρωτᾷς! Χαρές, κουμπάρε! Μία γάτα παρδαλὴ ὀΓέννησ' ἑνδεκα γατάκια, ἑνδεκ' ὀμορφ' μικρά!» Τότ' ἐστράφη ἡ νυκτερίδα, χαμογέλασε πικρὰ Κ' εἶπεν.—«Ὅλα τ' ἄλλα ζῶα νὰ χαροῦν εἰν' φυσικόν, ὀἈλλὰ σεις, τυφλοί, πού νέον σὰς ἐπαπειλεῖ κακόν;...»

ΒΛΑΔΙΜΗΡ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΗΝ και αν κατεβάλο-
μεν προσπάθειαν ώστε να
γίνη ή κλήρωσις των Δώ-
ρων μας τήν ὀρισθεῖσαν
ἡμέραν (2 Ἰανουαρίου),
τοῦτο ὑπῆρξεν ἀπολύτως
ἀδύνατον. Ἡ συσσώρευ-
σις τῶν ἐπιστολῶν καὶ
τῶν αἰτήσεων, ἰδίως κατὰ
τὰς τελευταίας ἡμέρας
τοῦ Δεκεμβρίου καὶ τὰς
δύο πρώτας τοῦ Ἰανουα-
ρίου ἦτο παρά προσδοκίαν
τόσω μεγάλη, ὥστε ἐ-
χρηιάσθημεν πολὺν καιρὸν
ἕως ὅτου ἐγγράψωμεν ὅ-
λους τοὺς συνδρομητάς εἰς

τὸ μητρώον καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐτοιμάσωμεν ἐν τάξει τὴν κληρωτίδα
μας. Τοῦτο μάλιστα κατωρθώθη τὴν 10 Ἰανουαρίου, ὅτε καὶ
ἐγένετο ἡ κλήρωσις εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν
κατωθὶ ὑπογεγραμμένων, οἱ ὅποιοι τῇ παρακλήσει μας ἀπε-
τέλεσαν τὴν ἐπὶ τῆς Κληρώσεως Ἐπιτροπὴν.

Εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν τὰ ὀνόματα μὲν οὖν ἐκ ἐ-
νωίων, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἐλήφθη εἰς τὸ Γραφεῖον μας
μέχρι τῆς 2 Ἰανουαρίου, ἐξήχθησαν δὲ κατὰ σειράν τὰ ἐξῆς
ἑκατὸν ὀνόματα:

1. Ἐμμανουὴλ Ἰωαννίδης, Σμύρνης ἐκέρδισεν ἓν ἀργυρῶν ὀρολόγιον τῆς τσέπης.
2. Παναγιώτης Θ. Λαζαρίδης, Πάρον ἐκέρδισεν τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
3. Μαρία Κωνσταντοπούλου, Κορίνθου ἐκέρδισεν ἓν Ἑλληνο-γαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν Λεξικὸν Σ. Βυζαντίου.
4. Γεωργίου Νικολαΐδης, Ἀθηνῶν ἐκέρδισεν μίαν συσκευὴν γραφείου, ἥτοι μελανοδοχεῖον, κοινδοροφόν, πέννας, μολυβδο-κόνδυλα, χαρτοκοπτήρα, κτλ.
5. Εὐθύμιος Η. Πέρβελης, Λιδωρικίου ἐκέρδισεν τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
6. Γεώργιος Σ. Παπαδόπουλος, Ἀθηνῶν ἐκέρδισεν τὴν πεντά-τομον ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου.
7. Σωτ. Κεφαλάς, Ἀθηνῶν ἐκέρδισεν τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
8. Σοφία Θεοδωρίδου, Κωνσταντινουπόλεως ἐκέρδισεν ἓν ἐξυ-πνητήριο ὀρολόγιον τῆς τραπεζῆς.
9. Παντολέον Γιαννιός, Πόρτ-Σαῖτ ἐκέρδισεν ἓν δίτομον Ἑλ-ληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη.
10. Τερψιχόρῃ Ε. Παταγοπούλου, Ἀθηνῶν ἐκέρδισεν μίαν καλ-λιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοῖχου.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 11—20) ἐκέρδισαν ἀνὰ
μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ προσεχοῦς
ἔτους 1898.

11. Τιμόλεων Βότσαρης, Πειραιῶς.
12. Νικόλαος Σ. Κατῆς, Ὁδρυσσῶν.
13. Γεώργιος Γρηγοριάδης, Σμύρνης.
14. Πολυξένη Γρούτα, Μεγάρων.
15. Αἰκατερίνη Π. Κραυρῆ, Κερκύρας.
16. Ἰουλίττα Ρουσέν, Ἀθηνῶν.
17. Ἀθανάσιος Π. Ραφαήλ, Κωνσταντινουπόλεως.
18. Μιχαὴλ Πουλάκος, Μεγαλοπόλεως.
19. Πηνελόπη Ἀναστασάκη, Ἀθηνῶν.
20. Βασίλειος Ν. Καλαμίδης, Ἀτταλείας.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 21—30) ἐκέρδισαν ἀνὰ
δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἥτοι ἓνα
τοῦ 1894 καὶ ἓνα τοῦ 1895,

21. Ἰωάννης Γ. Καραμήτσας, Ἀθηνῶν.
22. Θάλεια Ἀνδρέαδου, Κωνσταντινουπόλεως.
23. Μαρία Βαλλερῖου Στάη, Πειραιῶς.

24. Εὐφροσύνη Πατρινοῦ, Ἀθηνῶν.
25. Πέτρος Σ. Βουτιῆς, Γέσκ Ρωσσίας.
26. Ἐλευθερία Γεωργακοπούλου, Θεσσαλονίκης.
27. Γεώργιος Ἀνδρέου Ψύλλας, Ἀθηνῶν.
28. Θεόδωρος Πασπαλῆς, Ἰωαννίνων.
29. Μάρθα Λεοντίδου, Νεαπόλεως.
30. Μαρία Κοκοσλῆ, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 31—40) ἐκέρδισαν ἀνὰ
πέντε τόμους τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ
τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ.

31. Ἰ. Δούλης, Πρεβέζης.
32. Ἰωάννης Α. Καποδίστριας, Κερκύρας.
33. Δ. καὶ Γ. Ἰωάννου Ζωχοῦ, Ἀθηνῶν.
34. Κωνστ. Σταθάπουλος, Ἀλεξανδρείας.
35. Αἰκατερίνη Φ. Ἀθανασιάδου, Κυθωνίδων.
36. Πέτρος Ὀμηρίδης Σκυλίτσας, Ἀθηνῶν.
37. Εὐγενία Γαλανοῦ, Κωνσταντινουπόλεως.
38. Εὐάγγελος Δημ. Φιλιππίδης, Ἀθηνῶν.
39. Ἀναστάσιος Π. Γαλάτης, Ἀδριανουπόλεως.
40. Ἐλένη Δ. Βαρουξάκη, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 41—50) ἐκέρδισαν ἀνὰ
ἓν ἀντίτυπον τοῦ Θύματος τοῦ «φθόνου.»

41. Ἄννα Χ. Λογιωτατίδου, Αἰγίνης.
42. Βασίλειος Ν. Πετρόχειλος, Σμύρνης.
43. Ἀντιγόνη Π. Ἰατρίδου, Ἀθηνῶν.
44. Ἐμμανουὴλ Καλομοίρης, Ἀθηνῶν.
45. Εὐθύμιος Σ. Λόντος, Πατρῶν.
46. Ἀναστάσιος Χ. Κουτσουπταλός, Λεβαδείας.
47. Χαρίλαος Π. Φίτζιος, Βόλου.
48. Ἰωάννης Ν. Τρεπεκλῆς, Χαλκίδος.
49. Παναγιώτης Γ. Βλαχάκης, Ἀθηνῶν.
50. Σπυρίδων Κ. Τρικούπης, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 51—60) ἐκέρδισαν ἀνὰ
ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρεσιπώλου».

51. Κωνσταντῖνος Ζαχαριάδης, Μακροχωρίον Κωνστ/πόλεως.
52. Ν. Μακκῆς, Ἀθηνῶν.
53. Ἰουλίττα Λογιωτάτου, Λαρίσης.
54. Ὀλυμπία Δ. Τομαροπούλου, Ἀθηνῶν.
55. Ἀνθή Π. Δαμασκίου, Ἀθηνῶν.
56. Μιχαὴλ Πάνου Κορυτζῆς, Μιτυλήνης.
57. Μαρίκα Κ. Γουλανδρῆ, Ἄνδρου.
58. Ἑλένη καὶ Γεωργ. Κ. Βασιλειάδου, Πειραιῶς.
59. Θωμᾶς Δ. Βρυζάκης, Ἀθηνῶν.
60. Στέφανος Δ. Κεφαλόπουλος, Σάμου (Βαθύ).

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 61—70) ἐκέρδισαν ἀνὰ
ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας».

61. Μαρίκα Κ. Χαλκιοπούλου, Λαμίας.
62. Αἰκατερίνη Κοτζιάλη, Ραυλίδου Αἰγύπτου.
63. Ἀλέκος Α. Πάλλης, Ἀθηνῶν.
64. Ἀμφίλοχος Παπαδόπουλος, Ἄμισος.
65. Ἀδελφαὶ Ἀλμπέρτη, Κωνσταντινουπόλεως.
66. Ἡλίας Π. Γούναρης, Ἀθηνῶν.
67. Μαρία Σκυλῆρη, Τερρῆς.
68. Μαρία Α. Ἀποστόλου, Ἀθηνῶν.
69. Δημ. Γ. Ἀντωνόπουλος, Ἀθηνῶν.
70. Ἐλένη Ἀχιλ. Ἀγαθονίκου, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ὑπὸ τοῦ ἀριθ. 71—80) ἐκέρδισαν ἀνὰ
ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας».

71. Μαριγὼ Μαξίμου, Λιβερούλης.
72. Ζωὴ Θ. Χρονοπούλου, Πύργου.
73. Γεώργιος Α. Παπαγιάννης, Πατρῶν.
74. Νίνα Ἀλκ. Κρασῶ, Ἀθηνῶν.
75. Σόλων Δ. Συρμόπουλος, Καλαμῶν.
76. Σωτήριος Ἀνδρ. Παναγιωτόπουλος, Ἀθηνῶν.
77. Κατίνα Μ. Καλδοκορέση, Ἀθηνῶν.
78. Χαρίκλεια Δ. Τροχάνη, Τρικάλων.
79. Γεώργιος Α. Χατζηκυριάκος, Πειραιῶς.
80. Ἐλισάβετ καὶ Πηνελόπη Χ. Παπαδάκη, Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 81—90) ἐκέρδισαν ἀνὰ
ἓνα τόμον τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τι-
μωμένων πρὸς 1 δρ.

81. Περικλῆς Γ. Νούλης, Ἀθηνῶν.
82. Δημήτριος Ι. Παῖτης, Κιόνιον Ἰθάκης.
83. Εἰρήνη Α. Ἐφραιμίδου, Τραπεζοῦντος.
84. Πολυδεύκης Ι. Ξεράκης, Σουλινῶν.
85. Μαρίνης Ἐκτ. Σιγούρου, Ζακύνθου.
86. Ἰουλίττα Ν. Τριανταφυλλίδου, Ἀθηνῶν.
87. Λεονάρδος Ι. Βάτης, Σύρου.
88. Παναγιώτης Σταθάτος, Βραΐλας.
89. Ἀναστάσιος Μιχαηλίδης, Καίρου.
90. Εὐτέρπη Ν. Χατζοπούλου, Μακροχωρίον Κωνστ/πόλεως.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 91—100) ἐκέρδισαν ἀνὰ
ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων».

91. Ἐλένη Κ. Πράτσικα, Πατρῶν.
92. Σωκράτης Ν. Καροῦσος, Χίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ πλημύρα τῶν ἐπιστο-
λῶν ἐξακολουθεῖ. Καὶ σήμερον
ὀκρυσθεῖτε εἰς πολὺ συν-
τόμους ἀπαντήσεις, διὰ τὰ
μὴ μείνῃ κανεὶς δυσχερε-
στημένος. Ἐπρεπε νὰ εἶχα
χῶρον διπλάσιον διὰ τὴν
Ἀλληλογραφίαν. Ἀλλὰ—
ποῖος ἤξευρε! —καὶ αὐτὸ
ἡμπορεῖ νὰ γίνη μὲ τὸν
καιρὸν.

Τί χαρὰ πού ἔχει τὸ
Μικρὸν Πειρακτήριον,
ποῦ τώρα θὰ εἰμπορῇ νὰ λέγῃ ὅτι εἶνε συνδρο-
μητής μου! Καὶ εἶνε μόλις 6 1/2 ἔτων, φαντα-
σθεῖτε!

Νὰ καὶ ἐν μικρὸν δυστύχημα μίαν. . . Εὐτυ-
χοῦς θνητὴ. Ἐπειδὴ τῆς ἐπιπταν τὰ μαλλιά
τῆς, τῆς τα ἔκοψαν πόλκα. Καὶ τώρα . . . εἶνε
ἀκόμη πῶ χαριτωμένη! Τί δυστύχημα!
Σοφὸ Παιδάκι, νὰ μου γράφῃς συχνὰ καὶ
εἶθε μίαν ἡμέραν νὰ γίνῃς καὶ σοφὸς ἀνὴρ.
Ἀγαπητέ μου Κορδαλέ, σὲ παρακαλῶ νὰ
μου στείλῃς ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, διότι
τὸ ἐν ποῦ μου ἤρρεσε, τὸ ἔχει ἦδη ἄλλος. Ὁ
Διαγωνισμὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὰς Πνευμ. Ἀσκήσεις
τοῦ 1ου φυλλαδίου.

Σοῦ ἔστειλα, Φουρτούνα, ἑπτὰ Μικρὰ Μυ-
στικά. Τὸ ψευδώνυμον πού μου προτείνεις δὲν
ἡμπόρεσα νὰ τὸ ἀναγνώσω. Εἶνε εἰς πληθυντι-
κὸν; Δὲν κάμνεις.

Χ. Β. Σαδοῦκα, σοῦ ἔστειλα δέσμη 25 Μι-
κρῶν Μυστικῶν. Ἀλλὰ διατί δὲν ἐσημείωσες τὸ
ψευδώνυμόν σου, ὥστε μὲ αὐτὸ νὰ προτείνῃς τὰς
ἀνταλλαγὰς;

Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς, δεκτὸν τὸ νέον σου
ψευδώνυμον. Τὸ Λευκὸν Περιστεράκι εἶνε πολὺ
καλὸν. Ἐγείνε καλὰ ἡ μητέρα;

Γεγονὸς τετελεσμένος, Κορυφὴ τῆς Καλλι-
θέας—καὶ καλῶς τετελεσμένος, νομίζω. Ὅστε
δὲν ἀναθεωρεῖται!

Νὰ καὶ ἡ Ἀνθιμῆρη Πεδιάς, μ' ἓνα χαρι-
τωμένον γραμματάκι. Πόσον καιρὸν εἶχε νὰ μου
γράψῃ ἡ ἀγαπητὴ μου φίλη!

Ἀγνωστος Τρελλῆ, θέλω νὰ γείνῃς γρήγορα
Γνωστὴ καὶ Φρόνιμη! Μοῦ το ὑπόσχεσαι καὶ ἡ
Μήδεια.

Ὅχι, Ἐλεφῆντορ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σου
ξανερῶ τὰ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου. Θέλεις
νὰ μ' ἐρωτήσῃ κανεὶς: «Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Ἐ-
λεφῆντορ;» καὶ ἐγὼ νὰ εἰπῶ: ὁ . . . —
Ὅχι, δὲν το λέγω.

Ἡ Μαρία Κουρούκλη, ἀδελφὴ τοῦ φίλου μου
Μιχαὴλ Κουρούκλη, ἐνεγράφη καὶ αὐτὴ συν-

δρομήτρια, «διὰ τὰ ἔχῃ καθεὶς τῶν ξεχωριστὸν
φυλλαδίων». Εἶνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ προλα-
βάνωμαι τὰ μαλώματα μεταξὺ ἀδελφῶν, ποῖος
νὰ πρωτοδιαβάσῃ, καὶ αὐτὸν ἐφῆρμωσαν ἡρὸν πολ-
λαὶ οἰκογένειαι.

Νοστιμώτατον, Κόρη τοῦ Γιαλοῦ! Ἀλλὰ
ποῦ νὰ τὸν εὑρῶ ἐγὼ τώρα τὸν μικρὸν αὐτὸν μα-
ρινάρον! Ὁ Χαλασμὸς Κόσμον δὲν ἦτο!

Ναυαγὲ τῆς Κυνθίας, δεκτὸν τὸ νέον σου
ψευδώνυμον, ὅς οὐ ἐπροδῶν τὸ παλαιόν. Ἀλλὰ
πῶς ζητεῖς νὰ σου προδώσω τὴν Μήδειαν;

Ἡ κατὰδυσιν τοῦ Σταυροῦ. Ἀνδρεῖε Ἀργο-
ναῦτα, ἐδῶ γίνεται εἰς τὴν Δεξαμενὴν. Ἀλλὰ
πολλοὶ Ἀθηναῖοι κατέρχονται εἰς τὸν Πειραιᾶ ὁ-
που, καθὼς ἤξευρες, ὑπάρχει. . . θάλασσα!

Μάλιστα, Ταρλαμπούμπα (!) δεκτὴ ἡ
ἀντικατάστασις. Ἀπὸ τοὺς 3 τόμους πού ἐπῆρες,
λείπει κανὲν φυλλάδιον;

» Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τοῦ πρωῒ φαίνεται! μού
γράφει ὁ Κάταστρος Ἀράνης. Καὶ θέλει νὰ
εἰπῇ ὅτι, ὁ τόμος τοῦ 1897 θὰ εἶνε ἀνώτερος καὶ
ἀπὸ τὸν περυσινόν, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς πρώτας
φυλλάδια. Δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην!

Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε καὶ ἡ Ναυτοπούλα,
ἡ ὁποία προσθέτει, κατενοουσιασμένη, ὅτι αἱ
Ἀσκήσεις καὶ αἱ Γνώμαι τοῦ Ἀναγνῶν εἶνε
ἐξοχοί!

Σχετικῶς πρὸς αὐτὰς ὁ Χαλασμὸς Κόσμον
μού γράφει: «Δὲν ἤξευρα ὅτι ὁ φίλος Ἀναγνῶν
εἶνε καὶ . . . γνωμολόγος!»

Ἐπτά-ὀκτὼ γράμματα μού ἔφεραν μαζί ἀπὸ
τὸ Παρθενονογεῖον Χιλῶν ἀπὸ τὰς ἐκεῖ μι-
κράς μου φίλας. Καὶ τί ὠραία, τί κομψά, τί πρυ-
φερά γραμματάκια! Πόσον χαρὰν μού ἐπροξένη-
σαν. Ὅσαι μου γράζουν διὰ πρώτην φοράν, βλέ-
πουν τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου των παρα-
κάτω.

Ὅχι, Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας! Κατ' οὐ
δένα τρόπον δὲν ἐννοῶ νάφτης τὸ ὠραῖον καὶ
εὐόκουν αὐτὸ ψευδώνυμον! Ἄς το μάθῃ βίος ὁ
κόσμος! Φαντάσου δὲ ὅτι ἔτυχεν εἰς τὴν ἀφρα-
θητικὴν κατάταξιν τῶν ψευδωνύμων νὰ ἐρχεται
πρῶτον-πρῶτον. Καὶ μού ἀρέσει τόσον πολὺ νὰ ρα-
χίξῃ ἡ στήλη τῶν ψευδωνύμων μὰς ἀπὸ μίαν
τοιαύτην φράσιν, ὥστε σὲ βεβαίω ὅτι δὲν θὰ δε-
χθῶ ποτὲ ἄλλο ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ἀφραθη-
τικῶς νὰ τίθεται πρὸ τῆς Ἀγκύρας τῆς Εὐτυ-
χίας!

Ἀκάτω τὸν Ἡρωικὸν Πελάγον, δεκτὸν
τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἄν ἡμπορούσες ἔμεις
νὰ το συντομώσῃς λίγον!

Τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα» Ναυραδὸν Χόν-
τζα, δημοσιεύονται ἐρ' ὅσον ἐγκρίνωμαι. Χιλιά-
δας λαμβάνω καὶ ἀπὸ αὐτὰ μόνον 100—150 δη-
μασιεύονται κατ' ἔτος. Ἡμπορῶ λοιπὸν νὰ δίδω
λόγον δι' ἐν ἑκάστον; Ἐστειλε τὸ Τετράδιόν
σου εἰς τὸ Ἀργεῖτικο Πράσσο.

Μένιππε, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

93. Χρυσάνθη Ι. Σταλούρη, Ἀλεξανδρείας.
94. Μαρία Σπ. Χαλκοκορυδαῖνη, Ἀθηνῶν.
95. Νικόλαος Π. Στίβας, Ἀργυροπολίου.
96. Βασίλειος Ν. Παμπούκης, Ἀθηνῶν.
97. Ἰάκωβ Ν. Γεωργιάδης, Σύρου.
98. Δημ. Γ. Φωκᾶς, Ἀθηνῶν.
99. Δημ. Γ. Ραχατζῆ, Φιλιππουπόλεως.
100. Σπυρίδων Γρ. Μανιάκης, Λευκάδος.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 10 Ἰανουαρίου 1897.

Τὰ μέλη τῆς ἐπὶ τῆς κληρώσεως Ἐπιτροπῆς

Χρ. ΚΑΚΟΥΡΙΩΤΗΣ, Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΥΑΓΓ. ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ,
Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ, Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. — Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω κερ-
δισάντας ἀποστέλλεται σήμερον μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου, ταχυδρο-
μικῶς, τὸ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθὲν ἐκάστῳ ὄφρων. Πρὸς τοὺς δέκα
τοὺς κερδισάντας ἀνὰ μίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ 1898, στέλ-
λεται ἡ σχετικὴ ἀπόδειξις πληρωμῆς ἐξωφλημένη.

Δὲν ἀμφέβαλλα ὅτι καὶ εἰς τὴν Κέρκυραν μὲ ἀ-
γαποῦν πολὺ.

Ἀληθινὸν καλλιτέχνημα ἡ κάρτα σου, Μελ-
λουσα Καλλιτέγνις! Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιστολὴ
πού την συνόδευε τί ἐξοχή, τί ἐνδιαφέρουσα καὶ
τί ποικίλη! Κρίμα νὰ μὴ ἔχω τόπον νὰναφέρω
μερικά. . . Ῥοδόχρονον μπουναμῶν, ὠνόμασα τὴν
ἐπὶ ροδίνου χάρτου ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Δ'
Κυριακὴν, τὴν ὁποίαν ἔλαβα περὶ τὸ Νέον Ἐ-
τος. Εἰς τὰ Μ. Μυστικά εἰσὶν ἐλευθέρᾳ νὰ γρά-
ψῃς μόνον τὸν ὀνόμα σου, ἢ μόνον τὸ ψευδώνυμόν
σου ἢ καὶ τὰ δύο. Ὅπως θέλῃς.

Εἰς τὸ Δένδρον τοῦ Παρθενονογεῖου Χιλῶν ἦτο
καὶ ἡ πρῶτη Μαρουσιώτισσα. Ἐκεῖ εἶδε τὸν
Πάλλον καὶ τὸν Καβάδιαν καὶ εἶπε: «Τώρα μό-
νον ὁ Συρμόπουλος λείπει, διὰ νὰ εἶνε πλήρης ἡ
μικρὰ Τριανδρία».

Ἡ κυκλοφορία τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, φίλ-
τατε Ἐρμηῖτα, ἤρχισεν. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται
περὶ Διαγωνισμοῦ, ὥστε νὰ χωρισθοῦν οἱ ανταλ-
λάσσοντες καθ' ἡλικίας. Ἡ ἀνταλλαγὴ εἶνε ἐ-
λευθέρᾳ, ὅταν δέχωνται καὶ τὰ δύο μέρη.

Ναί, Κολοσσὲ τῆς Ρόδου, τὸ μέγεθος τῶν
γραμμάτων διὰ τὴν Καλλιγραφικὴν σου Σελίδα
πρέπει νὰ εἶνε τόσον. Ἀληθεῖς, εἰς κανένα Ρερ-
μιασμὸν δὲν σε ἀνέφερον ὁ Ἀναγνῶν; Δὲν το
πιστεῖται!

Ἀργεῖτε Οἰκονομίδη, α' ἡ πληθώρα τῆς ἐρ-
γασίας, β' ἡ πληθώρα τῆς ὕλης ἐφερα καίποιν
βραδύτητα εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν Ἀποτελε-
σμάτων τοῦ Δαχείου. Ἀλλὰ τί περᾶζει, ἂν οὐ
μόνον ὅσοι ἐπῆρξαν μέχρι τῆς 2ας Ἰανουαρίου
ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν;

Χρυσὴ Ἀκτίς, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυ-
μον. Μὴ νομίσης ἔμεις ὅτι δὲν θὰ διαδοῇ καὶ
αὐτὸ ἂν το εἴπῃς, ἔστω καὶ μόνον εἰς ἐνῶ.

Βεβαίως, Διογένη Λαέρτιε, δέχομαι τὸ ἀντί-
τιμον τῶν Μικρῶν Μυστικῶν καὶ εἰς γραμμα-
τόσημα, ἀμεταχείριστα ἐννοεῖται.

Ὅταν ὑπάρχῃ καλὴ διάθεσις, Ποιμενικὴ μού
Φλογέρα, δὲν περᾶζει! Ἐγὼ ἤξευρα πόσον
μάγκαπς, ὥστε. . . εἶνε τὸ ἴδιον! — Τὰ αὐτὰ λέ-
γω καὶ πρὸς τὸν φίλον μου Ἀργυροναρχὸν Θε-
μιστοκλέα.

Τόσον τῆς ἀρίσεϊ ἡ «Ἀσπρούλα» τῆς φίλης
μου Κεφαλῆληνικῆς Αὔρας, ὥστε ἤθελε. . . νὰ
τὴν εἴξῃ!

Σοῦ ἔστειλα τὰ Μικρὰ Μυστικά, Μακρολέ-
λεκα. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐσημείωσα καὶ εἰς
τὴν Ἀπάντησίν σου τῆς Δ' Κυριακῆς.

Φίλτατε Θησεύ, τὰ ἐγκάδια συγχαρητήριά μου διὰ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου.

Σοφὴ Σοκράτη, τὰ τετράδια τῶν Μικρῶν Μυστικῶν εἶνε ὅλα τὰ ἴδια, ἔγειναν δὲ διὰ νάντα-αλλάσσονται μεταξύ φίλων. Ἄν ἀνεγίνωσκες με προσοχὴν τὴν Ἀλληγογραφίαν μου, θὰ τα ἔβλε-πες ὅλα.

Πόσον εὐτυχὴς φαίνεται ὁ Οἰδίπους Τύραν-ρος, διότι γνωρίζει τὸ ψευδώνυμόν του μόνος του! Τί καλὰ ἂν ὦλοι οἱ φίλοι μου ἠδύνατο νὰ κρα-τοῦν τόσῃν ἐχεμύθειαν. Θάπεφύγαμεν οὕτω τὰς ἀλλαγὰς τῶν ψευδωνύμων, αἱ ὁποῖαι μου δι-δουν πολὺ μεγάλον κόπον.

Νά, π. χ. ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία θέλει νὰ το ἀλλάξῃ. Μὰ θὰ εὕρῃ ποτὲ ὠραιότερον ψευδώνυμον; Ἡ ἀπάντησις σου, Ἀγρυπνε Φάρε, ἐλήφθῃ ἐγκρίτως, μὴν ἀνησυχῇς. Ἀσπασμούς εἰς τὸν μι-κρὸν Ζαλοκώστην.

Ναί, Δωροθέα Γ. Δημάκη, σὲ κατέταξα εἰς τὴν χορείαν τῶν φίλων μου.

Πρώτος-πρώτος ὁ Πεινασμένος Λύκος μοῦ ἔ-στειλε μίαν Σελίδα Καλλιγραφίας διὰ τὸν Μικρὸν Διαγωνισμόν.

Εὐχαριστῶ θερμώτατα τὴν Μέδουσαν διὰ τὰς τόσον ὠραίας εὐχάς, καθὼς καὶ τὸν Α. Σ. Οἰ-κοτομίδην.

ΤΟ ΕΞΕΣΠΑΘΜΑ

Ἐξεσπάθωσαν ἀκόμη : ὁ Βεελζεβούλ (νέον ξεσπάθ. 1), ὁ Ἀλέξανδρος Μ. Παρα-κνευστόπουλος 4, ὁ Καραβόγατος 1, ὁ Κορυθαί-ολος Ἐκτωρ 1, ὁ Ἰωάννης Α. Φαρμάκης 2, ὁ Ν. Σ. Καίρης (νέον ξεσπ. 1), ὁ Μακρολέλε-κας 5, ἡ Μέδουσα 1, ὁ Ὁρέστης Μαρκαντω-νάτος 2, ὁ Ἀλέξανδρος Σ. Οἰκοτομίδης 1, ὁ Συμμενταὶς Ἀθλητὴς 1, ὁ Ἀγρυπνε Φάρος 1, ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία 1, ἡ Κική Δ. Χαλ-κιοπούλου 2, ὁ Πεινασμένος Λύκος 1 καὶ . . . ἔχει ὁ Θεός. — Ἀς δεχθῶν ὅλοι τὰς θερμότητας μου εὐχαριστίας.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν νάνταλ-λάξουν : ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκοτομίδης με τὸν Τικ-Τάκ ἢ πρῶν Ἀττικὴ Νύξ με τὸν Καλὸν Γείτονα καὶ με τὸν Ὀλυμπιονίκην ὁ Πεινα-σμένος Λύκος με τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν ἢ Ἑλληνικὴ Σημαία με τὴν Δάφνην, με τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέγνίδα, με τὴν Αὔραν τοῦ Φαλήρου, με τὸ Κνυλάμιον τοῦ Ταῦγέ-του καὶ με τὴν Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου ὁ Μπάμπια Νικολῆς με τὸν Τικ-Τάκ, με τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, με τὸν Μιρώταυρον καὶ με τὴν Αὔραν τοῦ Ἀρίωνος ὁ Σπυρίδων Γ. Χατζιδάκις με τὸν Σπυρίδωνα Κ. Τριχοῦ-πην ἢ Μέλλουσα Καλλιτέγνις με τὴν Μαρ-γαρίταν, τὸν Χαλασμόν Κόσμον καὶ τὸν Τικ-Τάκ ὁ Κροκόδειλος τοῦ Νείλου με τὴν Χα-ραγῆν, τὴν Δάφνην, τὴν Νεραΐδαν τοῦ Για-λοῦ, τὸν Τῆ-Τῆ-Μποῦ-Μποῦ καὶ τὸν Ἀε-τόν τῶν Ὁρέων ἢ Ποιμενικὴ Φλογέρα με τὴν Ναυτοπούλιν καὶ με τὴν Καρδερίταν (καὶ με τὴν εὐκαρίαν τῆς ἰδιαίτερας ἐπιστολῆς θέλει νὰ τῆς εἰπουν τὰ ὀνόματά των) ὁ Διογένης Λαέρτιος με τὴν Χαλκιδίδα καὶ με τὸν Ἐλε-φάντην ὁ Τικ-Τάκ με τὸν Ἄσπρον, διὰ νὰ τῷ εἴπῃ διὰ τῆς εὐκαρίας αὐτῆς καὶ τὸ ὄνομά του ἢ Ναυτοπούλα με τὴν Καρδερίταν, με τὴν Μαργαρίταν, με τὸν Τικ-Τάκ, με τὸν πρῶν Φαῖθον Ἀπόλλωνα καὶ με τὸν Μιρώταυρον ὁ Τινάειος Κῆπος με τὴν Μαργαρίταν, με τὸ Ἀρχιζέλιον καὶ με τὸν Πολικὸν Ἀστέρα ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος με τὸν Στρατηγὸν Ἀμίλκαν Βάρκαν, Π. Τερ-ραῖον, Χρυσὸν Πεταλούδαν, Πράσσο Ἀρ-γείτικο, Εὐαίσθητον Καρδίαν, Μικρὸν Διά-βολον, Δο-λὸ-σὺλ-μὺ, Ἀποκράτειραν Εὐδο-λίαν, Νεραΐδαν τοῦ Γιαλοῦ, Φθινοπωρινὴν Βροχὴν, Ἑλπίδα Ἀναστασιῶν (ἐστὶν ἡ), Ἀπτερον Νίκη, Διονύσιον Τροϊάνον, Δά-φνην, Μήδειαν, Ἀετὸν τῶν Ὁρέων, Κνυλά-μιον τοῦ Ταῦγέτου, Ὀλύμπιον Δία, Ἰακ-χωρ Βάρκαν κτλ. κτλ.

Λοιπὸν : εἶπα καὶ ἐπαναλαμβάνω ἢ ἀνταλ-

λαγὴ γίνεται δι' ἐμοῦ καὶ τὸ σύστημα ἔγεινεν ἀπλούστερον. Ὅσοι δέχονται τὴν πρότασιν, ἀντὶ νὰ μοῦ το δηλώσουν, τὸ εὐκολώτερον εἶνε νὰ μου στείλουν ἀμέσως ἐν τετράδιον Μικρῶν Μυστι-κῶν συμπληρωμένον ἐντὸς φακέλλου, ὅπως θεν τοῦ ὁποῖου νὰ γράφουν πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται, με ἐν εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον. Ἐγὼ θὰ το στείλω πρὸς ὃν ἀπευθύνεται καὶ ἐκεῖνος πάλιν, ἅμα το λάβῃ, θὰ μοῦ στείλῃ τὸ τετράδιόν του συμπληρωμένον, διὰ νὰ το στείλω κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

Π. χ. Ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία μοῦ ἔγραψεν ὅτι δέχεται τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Μ. Μυστικῶν με τὸν Ἀετὸν τῶν Ὁρέων. Καλλίτερα θὰ ἦτο ἂν μοῦ ἔστειλεν ἀμέσως τὸ Τετράδιόν της, διὰ νὰ το στείλω πρὸς τὸν Ἀετὸν τῶν Ὁρέων. Οὕ-τω θὰ γίνεταί εἰς τὸ ἔξῃς.

Καὶ ἐν ἄλλο οὐσιώδες : Μὴ θέτετε ἀ-ριθμὸν εἰς τὰ τετράδια τὰ ὁποῖα στέλλετε πρὸς ἀνταλλαγὴν. Ἐκαστος ὅταν συνάξῃ ἀρκετὰ ὥ-στε νὰ σχηματίσουν ἐν λεύκῳ ἐξ 25 ἕως 50 τετραδίων, τότε θέτει εἰς αὐτὰ αὐξήσαντα ἀριθμὸν, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει διὰ τὴν εὐκόλῃν εὑρεσιν ἐ-κάστου τετραδίου εἰς τὸν πίνακα τῶν περιεχο-μένων, ἅμα δεθῶν εἰς τὸν ὅμον.

Εἰς τὴν Μεγάλῃν Κυριακὴν δηλοῦνται ἀκόμη ὅτι θὰ ἔλθουν : ἡ Κεφαλῆληνία μετὰ τῶν γονέων της, ὁ Σιδηρόδρομος τῆς Θεσσαλίας, ὁ Κάταστρος Ἀράπης με τὴν ἀδελφὴν του καὶ με τὴν μητέρα του, ἡ Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας, ὁ Ὠκύπους Ἀχιλλεύς με τοὺς γονεῖς του καὶ με τὴν ἀδελφὴν του, ἡ Ταχυδρόμος Περιστερὰ μετὰ τῆς μητρός της καὶ τῆς ἀδελφῆς της, ὁ Τικ-Τάκ με τὰ δέξια του καὶ ὁ Κορυθαίολος Ἐ-κτωρ. — Νὰ ἰδοῦμεν ποῖος δὲν θὰ ἔλθῃ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχο-μαι εὐχαρίστως εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου : τὴν Νεφέλην (μοῦ ἀρέσει πολὺ), τὴν Ἀργάμπελιν (αὐτὸ ἐδιόλεξα, ἂν καὶ ὅλα ἦσαν ὠραία), τὴν Κεφαλῆληνίαν, τὸν Φι-λάδελλον, τὸν Σιδηρόδρομον τῆς Θεσσαλίας, τὸ Κοντοῦτι, τὴν Ἀκροπολιν (αὐτὸ ἐνεκρίθη), τὸ Χρυσὸν Δέρας, τὴν Νέαν Ἑλλάδα (αὐτὸ ἐξέλεξα), τὴν Εὐπλόκαρον Νύμφην, τὸν Μπάρ-μπα μου τὸν Ψεύτην, τὸν Κερκυραϊκὸν Μύρ-μηκα, τὴν Εὐαίσθητον Ἀραπίτσαν, (αὐτὸ ἐνεκρίθη), τὴν Εὐαίσθητον Ὀνητήν, τὸν Μπάρ-μπα μου τὸν Ψεύτην, τὸν Κερκυραϊκὸν Μύρ-μηκα, τὴν Εὐαίσθητον Ἀραπίτσαν, (αὐτὸ ἐνεκρίθη), τὸ Φωτοβόλον Τόξον (αὐτὸ ἐνεκρίθη), τὴν Εὐαίσθητον Νύμφην (τὸ ψευδώνυμόν της ἔχει ἐγκρίθῃ πρὸ πολλοῦ) καὶ τὴν Ἀντιγόνην (δυσ-τυχῶς τὸ προτιμώμενον τὸ ἔχει ἄλλῃ).

Ἀσπασμοί, πληροφοροί. — Εἶνε τόσον πολλοὶ καὶ αὐτὴν τὴν φράσιν, ὥστε ἄλλεῖψι χώρου ἀναγκάζομαι νὰ τοὺς ἀναβάλλω διὰ τὸ προσεχές.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλανε στέλλει ἡ Διά-πλασις εἰς τοὺς φίλους της καὶ εἰς τὰς φίλας της, οἱ ὁποῖοι τῇ ἔγραψαν ἐπιστολὰς ἢ ἔστειλαν ἀπαν-τήσεις εἰς Διαγωνισμούς : Κορυθαίολον Ἐκτω-ρα, Τικ-Τάκ, Ὠκύπους Ἀχιλλέα, Δεκα-πενταετὴ Πλοίαρχον, Τινάειον Κῆπον, Μπάμπια - Νικολῆν, 1. Β. Κωνσταντίνου, Σοφὸν Πιττακόν, Ζαππίδα, Ταπεινὸν Ἰον, Κωνσταντίνον Παλαιολόγον, Ἀττικὴν Ἡμέ-ραν, Στρατηγὸν Ἀμίλκαν Βάρκαν, Π. Τερ-ραῖον, Χρυσὸν Πεταλούδαν, Πράσσο Ἀρ-γείτικο, Εὐαίσθητον Καρδίαν, Μικρὸν Διά-βολον, Δο-λὸ-σὺλ-μὺ, Ἀποκράτειραν Εὐδο-λίαν, Νεραΐδαν τοῦ Γιαλοῦ, Φθινοπωρινὴν Βροχὴν, Ἑλπίδα Ἀναστασιῶν (ἐστὶν ἡ), Ἀπτερον Νίκη, Διονύσιον Τροϊάνον, Δά-φνην, Μήδειαν, Ἀετὸν τῶν Ὁρέων, Κνυλά-μιον τοῦ Ταῦγέτου, Ὀλύμπιον Δία, Ἰακ-χωρ Βάρκαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβον μετὰ τὴν 18 Ἰανουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 25 Φεβρουαρίου.

59. Λεξιγραφίος.

Πρόθεσιν, θεόν, καὶ ἄνθρωπον τὰ θέσης ἔστη σειρά, ἕνα κράτος τῆς Εὐρώπης θὰ προβάλλῃ μετὰ χαρὰ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σπυρ. Θεοδ. Μιχαήλ Τσουδαλῆ.

10. Ἀντιγίμα δημῶδες.

Ἄσπρον εἶνε τὸ χωράφι καὶ μελαγχρόνους ὁ σπόρος καὶ μιλεῖ καὶ συντυχαίνει μετ' ἐκείνον ποῦ το σπέρνει. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλεῖ τοῦ τῶν Ὁρέων.

41. Κλειμακωτόν.

+ + + + + Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νάναγινώ-σκειται εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος νόμομα ἀρχαίου στρατηγού, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν Τρωὸς ἐπιστήμου, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα μη-τρὸς ἡρώος, εἰς τὴν μεσαίαν ἱε-ρεῖον τοῦ Διὸς, καὶ εἰς τὴν ἀνω-τάτην ἀρχαίαν πόλεως.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀντισμένης Λυγαριᾶς.

42. Γωνία.

A + + + + = Ὁρος
+ M + + + = Ζῶον
+ + M + + = Δύναμις πολὺ μεγάλη
÷ O ÷ ÷ ÷ = Ἄνθρωπος
Σ + + ÷ ÷ = Ἐρπετόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Προχῆς.

45-47. Μαγικὴ Συλλαβὴ.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο οἰωνόηποτε γραμμάτων ἐ-κάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίας συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τό-σαι λέξεις :

Ἐλπίς, κοιτίς, γέφυρα, ἀσφυξία.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τικ-Τάκ.

48. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Δι' ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ.

1, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 2, Πόλις τῆς Ἰ-ταλίας. 3, Πρώτοπον πιστῆς συζύγου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἡπειρώτου.

49. Ἑλλειποσύμφωνον.

Η-ιααι-ω-αιω-ιαυει-ηη-ο-εαο-εαο-η-εεωε-η-εο.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἡσυχίου Ἀεράκι.

50. Γρίφος

H + H, H + H εἶσαι λέγε — ε X.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνας.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 30 Νοεμβρίου 1896

658. Μήδεια, (Μ-διά). — **659.** Μήλος, Νεί-λος. — **660.** Μυρτιά καὶ μύρτα. — **661-662** 1, κύμης, Κύμη, κόμη, κόρης, κόρος, κόρος, ὄρος, ὄρρος, ὀπός, ὀπάς, ὀπάς. 2, βίκος, οἰ-κος, οἶνος, ὄνος, ὄλος, ἄλλος, κάλλος, καλός, κακός, φακός, φακῆς, φακή.

K Ω Ν I
663. P P O 664. ΠΑΝ
ΒΟΙΑΙ ΝΗΣΑ
Π Ο Ο ΑΝΤΙΦΩΝ
Α Ν Σ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ
ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΟΣ

665-666. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων Μ καὶ Τ σχηματίζονται αἱ λέξεις : Μάρτιος, τῆμα, μίλτος, τραῦμα, παρμύς. — **670.** ΚΕΡΑΣΙΟΝ (1, ΚΕΛῆς. 2, ΡΑδάμαν-θις. 3, ΣΙκνίος. 4, ΟΝος). — **671.** ΚΡΟΝΟΣ (1, ΕΚτωρ. 2, ΧΡυσός. 3, ΒΟρρᾶς. 4, ΟΝος. 5, ΙΟΥνιος. 6, ΕΣχάρα). — **672.** ΑΣΠΑΣΙΑ, ΑΠΕΛΑΝΣ (1, ΑΣωπός. 2, ΣΗκός. 3, ΠΛά-των. 4, ΑΔικῆς. 5, ΣΕριφος. 6, ΠΠποθῆ. 7, ΑΔρων). — **673.** Ἡ Ἐδίσσα πόλις τῆς Μα-κεδονίας. — **674.** Καλλιτέρως τοῦ κόσμου θησαυ-ρὸς εἶνε ὁ εὐκρινὴς φίλος.